

Σε καθημερινή σχεδόν βάση, γινόμαστε μάρτυρες ενός ατελείωτου κύκλου φαυλότητας, που αγκαλιάζει το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας.

Από τα υψηλότερα κλιμάκια της εξουσίας έως τις χαμηλότερες βαθμίδες του δημόσιου και ιδιωτικού βίου μας.

Το πλέον δυσάρεστο όμως είναι, πως δείχνουμε όχι απλώς να έχουμε εθιστεί με το «πρόσωπο του τέρατος», αλλά να το θεωρούμε και να το αποδεχόμαστε ως «οργανικό» κομμάτι της κοινωνίας μας.

□

Χαρακτηριστικό παράδειγμα (ένα από τα δεκάδες που θα μπορούσε να απαριθμήσει κανείς) της παραπάνω αντίληψης, είναι η δήλωση στην οποία προέβη συντοπίτης μας επαγγελματίας, ο οποίος επιχειρώντας να συγκαλύψει δικές του ευθύνες, δήλωσε ευθαρσώς πως: **ναι παρανομώ, αλλά μέσα στο πλαίσιο της γενικότερης παρανομίας που είθισται να γίνεται αποδεκτή από όλους. Με άλλα λόγια διεκδικώ το δικαίωμα στην παραβατικότητα διότι αυτό αποτελεί καθεστώς.**

Το δυστύχημα είναι πως ελάχιστοι είναι αυτοί που εξανίστανται δημοσίως, που έχουν το πολιτικό και προσωπικό θάρρος να συγκρουστούν με αυτήν την αντίληψη. □ Οι περισσότεροι τηρούν σιγήν ιχθύος, «νομιμοποιώντας» κατ' αυτόν τον τρόπο το καθεστώς της συνένοχης σιωπής που ουσιαστικά τροφοδοτεί την παραβατικότητα.

Οι γενικές επικρίσεις για την παθογένεια του πολιτικού, οικονομικού και κοινωνικού μας συστήματος είναι «εύκολες». Εξίσου εύκολο είναι να σηκώνουμε «ευκαιριακές σημαίες» μέσα από συντεταγμένες συλλογικότητες για τη διεκδίκηση □ της διαφάνειας και της επιβολής αξιοκρατικών και νόμιμων κριτηρίων.

Η δυσκολία έγκειται, πρωτίστως, στην άσκηση των προσωπικών μας καθηκόντων, αυτών που αρθρώνονται γύρω από την τετριμμένη, αλλά πάντα ζωντανή, έννοια του ενεργού πολίτη. Διότι κατ' ουσίαν είναι η δική μας ανοχή, η δική μας απραξία, η δική μας στάση και συμπεριφορά που συμβάλλει στην επώαση αυτού του θανατηφόρου μικροβίου που κατατρώγει τα εναπομείναντα ζωντανά κύτταρα του οργανισμού μας.

Εμείς οι πολίτες, ως κομμάτι αναπόσπαστο, ως καθρέφτης της κοινωνίας μας, είμαστε που συντηρούμε και αναπαράγουμε αυτή τη παθογένεια, είτε υπομένοντάς την καρτερικά, □ είτε μένοντας αδρανείς και άβουλοι, είτε καταφεύγοντας σε επουράνιες βασιλείες όπου και θα κριθούν οι δίκαιοι και άδικοι.

Αν θέλουμε, λοιπόν, έστω και την ύστατη στιγμή να διασώσουμε κατ' αρχήν τη δική μας τιμή και αξιοπρέπεια και κατά δεύτερο των παιδιών μας, στα οποία και υποχρεούμαστε να απολογηθούμε, είναι να αναλάβουμε τις ευθύνες που μας αναλογούν, να στοιχηθούμε πίσω από αυτές και να δούμε πως και με ποιους θα συμπράξουμε (υπάρχουν ακόμη συμπολίτες μας που τολμούν να υψώνουν το ανάστημά τους, που τολμούν να ονειρεύονται) ώστε να βρούμε το δρόμο που οφείλουμε να ακολουθήσουμε.

«...Το δρόμο, πρέπει να βρούμε το δρόμο / κάθε στιγμή να ξαναβρίσκουμε το δρόμο.../

*κάθε στιγμή αργοπορίας είναι θάνατος □ η ιστορία μας κοντεύει να σαπίσει... **Κι εμείς, μ' όλες***

Κώστας Χ. Πασγάλης

Η παραβατικότητα ως «δικαίωμα» προς διεκδίκηση

μας τις αδυναμίες, / Η μόνη ελπίδα σωτηρίας.»

□

□□□ (Μανόλης Αναγνωστάκης, Απολογισμός)□□